

[Finansministeren.]

nøddeskal har det bedste, der kan siges om forslaget, at det er det eneste forslag, der i udvalget har kunnet samle flertal om løsning af et problem, som efter min bedste overbevisning trænger til en løsning, også selvom det kun bliver en foreløbig løsning.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen slog fast indledningsvis, at det var skattefradragsretten, der er årsag til, at vi har dette problem, og derfor kunne man måske mene, at den bedste løsning var at ophæve skattefradragsretten. Men det er der ikke flertal for her i tinget, så det er der ingen grund til at diskutere så indgående her i dag. Det ærede medlem var endvidere inde på, at det ville være lettere at løse problemet, hvis man kunne gå bagom årsagerne til indtægtsforøgelsen og undersøge, hvorvidt indtægtsforøgelsen skyldtes en øget indsats. Som teoretisk betragtning synes jeg det er uhyre interessant, men jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at dette er umuligt, for her er ikke alene tale om, at man skulle undersøge, hvorvidt en stigende indkomst blot skyldtes prisstigninger, men man måtte også undersøge, hvorvidt man ud fra bestemte kriterier, som man formentlig ville få meget svært ved at blive enig om, ville synes, at den øgede indkomst i det hele taget er belønning for nogen øget indsats. Der findes jo indtægter her i landet, også af betydelig størrelse, med hensyn til hvilke det måske kunne være vanskeligt at opnå, om jeg så må sige, almindelig tilslutning til, at de kan siges at skyldes nogen indsats.

Jeg tror i det hele taget ikke, man skal vove sig ud i en diskussion om, hvad der ligger bag indtægterne, på den måde, som det ærede medlem nævnte. Jeg håber, at vi nu, da vi har fået alt forelagt, alle de forslag, der har været fremme til en første behandling, i skatteudvalget, må kunne nå frem til en løsning af dette problem, en løsning til størst mulig gavn for skatteyderne — for det er trods alt det, det drejer sig om.

Bertel Dahlgaard: Den højtærede finansminister var så venlig at sige, at det bedste, der kunne siges om det forslag, der her foreligger, er, at det kan samle flertal her i salen. Dette er jo heller ikke noget helt uvæsent-

ligt, og jeg kan føje til, at man måske kunne have lov at ræsonnere som så, at når det er det eneste, der kan samle flertal her i salen, så er det også, fordi det er det bedste. Hvis man ikke sluttede sådan, ville det ikke være venligt overfor folkettinget.

Jeg vil i anledning af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens bemærkninger sige en enkelt ting. Jeg tror, jeg må have lov til at udtrykke forskellen mellem det ærede medlems og min opfattelse af dette forslag derhen, at det ærede medlem hæfter sig ved den tankegang, at dette forslag er et skattelettelsesforslag. Men som jeg allerede har nævnt: det er ikke den rigtige karakteristik af forslaget, og det ærede medlem ser bort fra det, som er det primære i sagen, at det tilsigter en udligning af skatten.

Vi har i udvalget af finansministeriet fået udregnet 8 eksempler på skatteydere med højst forskellige indkomster, nogle med nogenlunde ensartede indkomster fra år til år, andre med skiftende indkomster, og det viser sig, at når man betragter tilfældene over et vist åremål, er den samlede skat i det store og hele den samme, men denne udligning vil føre bort fra det uheldige i, at det første år giver en kolossal brandskatning — hvad også det ærede medlem er enig i. Jeg skal nu hertil blot føje, at det har undret mig, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har hængt sig fast i den tankegang, jeg her har nævnt, fordi det ærede medlem faktisk gav tilslutning til finansministerens forslag på dette område, der med hensyn til spørgsmålet om lettelse eller udligning giver praktisk talt de samme resultater som det foreliggende forslag. Det ærede medlem skulle, hvis han ville være konsekvent, på samme måde som han gik ind for finansministerens forslag, være gået ind for dette forslag, idet det ærede medlem, såvidt jeg forstod, var rede til at stemme for finansministerens forslag.

Thorkil Kristensen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard begyndte sit sidste indlæg med at sige, at når dette lovforslag syntes at have den egenskab, at det kunne samle et flertal her i tinget, så måtte det tyde på, at det var den bedste løsning af det pågældende problem. Skal vi ikke indskrænke os til at sige, at vi håber, det må være sådan altid, at det er de bedste